

ஆவியோடும், உண்மையோடும்

உண்மையாய்த் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் பிதாவை ஆவியோடும் உண்மையோடும் தொழுதுகொள்ளுங்காலம் வரும், அது இப்பொழுதே வந்திருக்கிறது; தம்மைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் இப்படிப்பட்டவர்களாயிருக்கும்படி பிதாவானவர் விரும்புகிறார். தேவன் ஆவியாயிருக்கிறார், அவரைத் தொழுதுகொள்ளுகிறவர்கள் ஆவியோடும் உண்மையோடும் அவரைத் தொழுதுகொள்ளவேண்டும் என்றார் (யோ 4:23,24).

மேற்க்கூறப்பட்ட வசனத்தில் ஆண்டவரை நாம் ஆராதிக்க வேண்டும் என்றால், தொழுது கொள்ள வேண்டும் என்றால், இரண்டு காரியங்கள் கூறப்பட்டுள்ளது. ஒன்று ஆவியோடு, மற்றொன்று உண்மையோடு. அதற்கான காரணங்களும் இவ்விரு வசனத்திலேயே கூறப்பட்டுள்ளது. முதலாவது தேவன் ஆவியாயிருக்கிறபடியால், ஆவியாயிருக்கிற தேவனை நாம் மாம்ச சிந்தையோடு, மாம்ச பெலத்தால் ஆராதிக்கவோ, தொழுது கொள்ளவோ முடியாது. உலகத்தில் அநேக மக்கள் தாங்கள் நம்புகிற தெய்வங்களை தங்கள் மாம்ச பெலத்தால், சில காரியங்களை செய்து தொழுது கொள்கின்றனர். ஆனால் நம் ஆண்டவரோ, நாம் நம் ஆவியால், அவரைப் பற்றிய சிந்தையோடு, அவரோடு ஐக்கியப்பட்டு அதன்மூலம் நம் சரீரத்தையும் கட்டுப்படுத்தி அவரை ஆராதிக்க விரும்புகிறார்.

உலக மக்கள் தங்கள் சரீரத்தை கட்டுப்படுத்துவதன் மூலம் தங்கள் ஆவிக்குரிய வாழ்க்கையை மேம்படுத்த நினைக்கின்றனர். ஆனால் ஆவியாயிருக்கிற நம் ஆண்டவரோ, அவரோடு நாம் ஆவியில் ஐக்கியபடுவதின் மூலம், நம் மாம்ச சரீரத்தையும் பாவங்களற சுத்திகரித்து, நாம் தம்மை தொழுதுகொள்ள செய்கிறார். எனவே சரீர பிரகாரமாக நாம் செய்யும் பக்திக்குரிய செயல் அல்ல, ஆவிக்குரிய பிரகாரமாக நாம் ஆண்டவரிடத்தில் கொண்டுள்ள பயபக்தியே நாம் தேவனை ஆராதிக்க நம்மை தகுதியுள்ளவர்களாக்குகிறது.

அடுத்ததாக கூறப்பட்டுள்ள காரியம் உண்மை ஆகும். இன்று பல ஆவிக்குரிய சபைகளில் ஆவியோடு ஆராதிப்பதை குறித்து போதிக்கப்படுகிறது. ஆனால் அதே நேரத்தில் உண்மையோடும் ஆராதிக்க வேண்டியதை பற்றி அதிகமாக போதிக்கபடுவதில்லை. ஒருவர்

ஆவியானவரால் நடத்தப்பட்டு உண்மையாய் ஆராதிப்பாரானால், அவருடைய வாழ்க்கையில் உண்மை தன்மை காணப்படவேண்டும். உண்மையாயிருத்தல் என்று கூறும்பொழுது ஆவிக்குரிய காரியங்களில் மட்டுமில்லாமல், இவ்வுலக காரியங்களிலும் உண்மையாயிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில் **“அநீதியான உலகப்பொருளைப்பற்றி நீங்கள் உண்மையாயிராவிட்டால், யார் உங்களை நம்பி உங்களிடத்தில் மெய்யான பொருளை ஒப்புவிப்பார்கள்?”** (லூக் 16:11) என்று ஆண்டவரே கூறியிருக்கிறார்.

வேதத்தில் தேவனை உண்மையாய் ஆராதித்த தேவமனிதர்கள் ஒவ்வொருவரும் ஆவிக்குரிய காரியங்களில் மட்டுமல்ல, உலக பிரகாரமான காரியங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் மனுஷர் முன்பாகவும் உண்மையுள்ளவர்களாய் இருந்தார்கள். ஆபிரகாம், யோசேப்பு, தாவீது, யோபு, தானியேல் என பல பரிசுத்தவான்களின் வாழ்க்கையில் அவர்கள் ஆவியோடும், உண்மையோடும் எவ்வாறு தேவனை தொழுது கொண்டார்கள் என்பதை நாம் காணலாம். ஆனால் அதே வேளையில் பொருளாசையை சார்ந்து, வாழ்க்கையில் உண்மையில்லாமல், ஆனால் ஆவிக்குரியவர்களாய் தங்களை அடையாளப்படுத்த நினைத்தவர்களின் முடிவை நாம் அப்போஸ்தலர் 5ஆம் அதிகாரத்தில் அனனியா, சப்பீராள் வாழ்க்கையில் காணலாம்.

வேதனைக்குரிய காரியம் என்னவென்றால் இன்றும் நம் சபைகளில் இப்படிப்பட்டவர்கள் காணப்படுவதே ஆகும். இதன் நிமித்தம் சத்திய மார்க்கம் தூஷிக்கப்படுகிறது **(2 பேதுரு 2:2)**. உலகபிரகாரமான வாழ்க்கையில் உண்மையற்றவர்களாய் காணப்படுகிற சபை மக்களாலும், தேவ ஊழியத்தை ஆதாய தொழிலாக்கி தேவனுக்கு உண்மையற்றவர்களாய் இருக்கிற ஊழியர்களாலும் அநேகர் இடறல் அடைகின்றனர். எனவே நமது வாழ்க்கையில் எந்த நிலையிலும் உண்மையை காத்து கொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஏனெனில் நாம் ஆவியோடு ஆராதிப்பதை தேவன் மட்டுமே பார்க்க முடியும். ஆனால் உண்மையாய் வாழ்வதை நம் சகமனிதர்களும் காணமுடியும். அவர்கள் சமாரிய ஸ்தீரியை போல் அந்நியர்களாய் இருந்தாலும், நமது உண்மையான வாழ்க்கையின் மூலம் ஆண்டவரிடத்தில் அவர்களும் வழிநடத்தப்படுவார்கள். எனவே உண்மையாய் தேவனை ஆராதிக்க, தேவ ஜனமாயிருக்க, ஒருவர் எத்தேசத்தாராய் இருந்தாலும் எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலையில் வாழ்ந்தாலும், எந்தவித பேதமும் இன்றி, தேவன் எதிர்பார்பதெல்லாம் இந்த இரண்டு காரியங்களை மட்டுமே ஆகும்.

சமாரிய ஸ்தீரி அன்று இந்த சத்தியத்தை கேட்டு ஆண்டவரை ஏற்றுக்கொண்டால் மற்றவர்களும் ஆண்டவரை அறிந்துகொள்ள செய்தால். நம்மையும் தேவன் இவ்வாறே தேடி வந்தார். எனவே நாமும் சமாரிய ஸ்திரியை போல நம்மை தேவனிடத்தில் ஆவியோடும், உண்மையோடும் அர்பணித்து மற்றவர்களையும் அவரிடத்தில் வழிநடத்துவோமாக. ஆமென் அல்லேலூயா.